

Paul CHIRIBUȚĂ

Cornel Popescu cel Tânăr

Primul lucru care mi-a venit în minte în legătură cu colegul meu Cornel, când mi s-a propus să scriu câteva rânduri la aniversarea sa, a fost *Donald Duck*. Fără mari eforturi, mi-am amintit despre examenul nostru de admitere și despre o persoană delicată și retrasă care purta la fiecare probă de concurs o mascotă din cauciuc a celebrului personaj al filmelor lui Disney. Așeza mascota în spatele scenei din micile săli de clasă ale vechiului IATC din Schitu Măgureanu, în așa fel încât personajul de cauciuc să poată urmări evoluția „prietenuului” său oltean. Rezista cu determinare și serenitate șirului de întrebări referitoare la celebrul său partener, continuându-și liniștit drumul lui printr-un examen dificil. Timpul celor zece zile de examen, și mai ales după proba eliminatorie, a permis puțin numeroasei comunități a candidaților să-și organizeze viața și această „curiozitate” s-a instalat în cotidian fără să mai stârnească mirări. Dar această „prietenie” a lor a continuat pe tot parcursul celor patru ani, Cornel reușind să-și impună partenerul ca pe un membru al clasei noastre. Generația noastră l-a avut, pentru prima dată, ca profesor „plin” pe Ion Cojar, o șansă pentru noi, dar și un parcurs dificil din cauza exigenței tânărului profesor. În perioada aceea de zbateri, de rătăcit prin ceața deasă a începutului, când fiecare dintre noi mai mult se împiedica decât înainta, ne uitam la Cornel Popescu cu o invidie copilărească, admirându-i calmul aparent cu care lucra și ușurința cu care depășea dificultățile. Am avut o studenție plină de peripeții interioare și exterioare, care acum s-a transformat într-o amintire plăcută. Prietenia care ne-a legat a depășit repede cadrul profesiei și ne-a permis să ne putem urmări evoluțiile pe parcursul celor 37 de ani care ne despart de absolvire. Este adevărat că activitatea intensă a fiecăruia și distanța ne-au împiedicat să ne bucurăm ca în studenție de reușitele noastre, dar interesul profund pentru artist și respectul pentru verticalitatea persoanei a fost legătura care nu s-a alterat a prieteniei noastre. Admirația mea pentru om și pentru artist a continuat să crească, iar fidelitatea sa pentru Teatrul Național din Târgu Mureș mi-a impus un respect deosebit, știind de câte ori a fost solicitat să se mute în diverse teatre din București. Fragmente de amintiri din *Fedra* și *D'ale carnavalului*, cu Trofimov și Hamlet se întrepătrund cu frustrarea de a nu fi putut urmări integralitatea unei cariere de excepție și care este departe de a se fi terminat.

Trebuie să mărturisesc că abia acum, după atâția ani, întrevăd o legătură între acel tânăr tăcut și delicat și personajul recalitrant numit *Donald Duck*.

În Amorphe d'Ottenburg

